

מסכת כלים

פרק כו

א. סנדל עמקי, וכיס של שנצות, רבי יהודה אומר, אף כפיפה מצרית, רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף סנדל לדיקי פיוצא בָּהֶן, הרי אלו מטמאין ומטהרין שלא באמן. אמר רבי יוסי, והלא כל הכלים מטמאין ומטהרין שלא באמן. אבל אלו, אף על פי שהן מתרין, טמאין, שההדיוט יכול להחזירם. לא אמרו אלא בכפיפה מצרית, שאף האמן אינו יכול להחזירה:

ב. כיס של שנצות שנטלו שנציו, טמא. נפשט, טהור. טלה עליו את המטלת מלמטון, טמא. כיס לתוך כיס, שנשטמא אחד מהן במשקה, לא נשטמא חברו. צרור המרגלית, טמא. צרור המעות, רבי אליעזר מטמא, וחכמים מטהרים:

ג. כף לוקטי קוצים, טהורה. הזון והברקזר, טמאין. והשרוולים, טמאין. והפרקלימין, טהורין. וכל בית אצבעות, טהורות, חוץ

משל קיצין, מפני שהיא מקבלת את האוג. נקראה, אם אינה מקבלת את רב האוג, טהורה:

ד. סנדל שנפסקה אחת מאזניו ותקנה, טמא מדרס. נפסקה שניה ותקנה, טהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס. לא הספיק לתקן את הראשונה עד שנפסקה שניה, טהורה. נפסק עקבו, נטל חוטמו, או שנחלק לשנים, טהור. סולים שנפסק מכל מקום, טהור. מנעל שנפחת, אם אינו מקבל את רב הרגל, טהור. מנעל שעל האמנים, רבי אליעזר מטהר, וחכמים מטמאים. כל חמתות צורות, טהורות, חוץ משל ערבין. רבי מאיר אומר, צרור שעשה, טהורות. צרור עולם, טמאות. רבי יוסי אומר, כל חמתות צורות, טהורות:

ה. אלו עורות טמאין מדרס, עור שהשב עליו לשטיח, עור סקרטאי, עור קטבליא, עור החמר, עור הפתן, עור הפתף, עור הרופא, עור העריסה, עור הלב של קטן, עור הפר, עור הכסת, מדרס. עור הסרוק, עור הסורק, רבי אליעזר אומר, מדרס. וחכמים אומרים, טמא מת:

ו. עב כסות, ותכריך כסות, מדרס. עב ארגמן, ותכריך ארגמן, בית שמאי אומרים, מדרס. ובית הלל אומרים, טמא מת. עור שעשאו חפוי לכלי, טהור. למשקלות, טמא. רבי יוסי מטהר משום אביו:

ז. כָּל מְקוֹם שֶׁאֵין חֶסְרוֹן מְלָאכָה, מִחֻשְׁבָּה מְטִמְאָתוֹ. וְכָל מְקוֹם שֶׁיֵּשׁ חֶסְרוֹן מְלָאכָה, אֵין מִחֻשְׁבָּה מְטִמְאָתוֹ, אֲלָא הֶעֱצָבָה:

ח. עוֹרוֹת בַּעַל הַבַּיִת, מִחֻשְׁבָּה מְטִמְאָתוֹ. וְשֶׁל עֶבְדּוֹ, אֵין מִחֻשְׁבָּה מְטִמְאָתוֹ. וְשֶׁל גִּנְבִּי, מִחֻשְׁבָּה מְטִמְאָתוֹ. וְשֶׁל גִּזְלוֹ, אֵין מִחֻשְׁבָּה מְטִמְאָתוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, חֲלוּף הַדְּבָרִים, שֶׁל גִּזְלוֹ, מִחֻשְׁבָּה מְטִמְאָתוֹ. וְשֶׁל גִּנְבִּי, אֵין מִחֻשְׁבָּה מְטִמְאָתוֹ, מִפְּנֵי שֶׁלֹא נִתְיָאֲשׁוּ הַבְּעָלִים:

ט. עוֹר שֶׁהוּא טָמֵא מִדָּרַס, וְחָשַׁב עָלָיו לְרִצּוּעוֹת וּלְסַנְדְּלִין, כִּיּוֹן שֶׁנִּתֵּן בּוֹ אֶת הָאֲזִמָּל, טְהוֹר, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, עַד שֶׁיִּמְעָטְנוּ כַּחוֹת מִחֻמְשָׁה טְפָחִים. רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּר רַבִּי צְדוֹק אוֹמֵר, אֲףִי הָעוֹשֶׂה מִטְּפַחַת מִן הָעוֹר, טָמֵא. וּמִן הַכֶּסֶת, טְהוֹרָה: